

U Namibiji uz Pomoć Sv. Josemarije

Vesna Ostoić živi u Namibiji na afričkom kontinentu. Došla je tamo iz Londona zbog suprugova posla. U njezinoj situaciji, teže je primati kršćansku formaciju i činiti apostolat...ali nije nemoguće.

5.02.2009.

Zovem se Vesna Ostoić. Čileanka sam, udana i imam troje djece, Camila koja ima devet godina, Barbara sedam te Trinidad četiri. Moj muž

Milton radi za jednu rudarsku kompaniju.

U siječnju 2007., zbog radnih obaveza, mi smo se preselili iz Londona u rudarski gradić na južnom djelu Namibije koji se zove Rosh Pinah. Najbliži veći gradovi su glavni grad Namibije Windhoek te Cape Town u Južnoj Africi udaljen više od 900 kilometara.

Ovdje život nije lagan. Gledajući s duhovne strane nema mogućnosti za redovito primanje sakramenata. Postoji katolička crkva, veoma lijepa, i ne tako siromašna kao ostatak kuća u gradiću.

Misa se slavi samo jedne nedjelje u mjesecu. Vjernici su veoma veseli. Crkva je ispunjena pjesmama koje hvale Boga uz ples ljudi. Mi smo jedini bijelci u župi.

U ovom okružju, daleko od prijatelja i ljudi koji su mi pomogli živjeti

kršćanski život, opažam Božju pomoć na poseban način, te se oslanjam na razmišljanje o životu i učenju sv. Josemarije.

Tijekom dana pokušavam zadržati svijest o Božjoj prisutnosti kroz male prakse pobožnosti. Na primjer, svako jutro kažem: «Gospodine, služiti ću ti, biti ću ti vjerna», kao što je to sv. Josemaría činio. Pokušavam ići u posjet Presvetom sakramentu, ali budući da je crkva zaključana, stojim vani zajedno s mojim kćerima, te s našim srcima idemo pred tabernakul.

Razmišljala sam mnogo o mom osobnom apostolatu u mojoj molitvi te vidjela sam da bih mogla posijati sjeme u Namibiji: kršćansku vjeru učiniti poznatom mnogim ljudima, i duh kojeg sam naučila u Opusu Dei.

Počela sam ponedjeljkom davati predavanja iz katekizma ljudima iz župe. Sada završavam predavanje o

Vjervanju, te ću uskoro početi sa sakramentima. Srijedom molimo svetu krunicu, i svaki prvi petak u mjesecu klanjamo se pred Presvetim sakramentom. Četvrtkom, idemo u posjet Presvetom sakramentu i molimo himan *Adoro te devote* na latinskom jeziku uz pjevanje. Ovo je za ljude čudno jer oni ne znaju ove pobožnosti te su oni jako sretni zbog toga.

Krajolik Rosh Pinaha, gdje žive Vesna, njezin muž i troje djece. (slika).Kako bih bila sposobna predavati katekizam znam da trebam moliti i nastaviti rasti u mom duhovnom životu. Prije neko vrijeme, pohađala sam duhovnu obnovu u Južnoj Africi gdje postoje centri Opusa dei. Morala sam putovati 900 km autom do međunarodne zračne luke i od tamo nastaviti dalje prema Johannesburgu, ukupno 1300 km. Ali vrijedilo je. Donijela sam jedan mali

portret sv. Josemarije koji sada visi na zidu župne crkve.

Iz Engleske su prijatelji poslali novac za kupnju Biblija našoj župi. Moj sljedeći projekt je gradnja kuće za svećenika, tako da može živjeti ovdje i slaviti Misu ili barem više od jedanput mjesečno.

Na 26. lipanj, organizirali smo tjedan sv. Josemarije za one koji idu na moje predavanje iz katekizma. Gledali smo video kazetu s jednim od njegovih druženja na kojem je govorio o «posvećivanju običnog rada», na kraju smo završili čitanjem tekstova iz Mise sv. Josemarije. Bilo je to prilično lijepo iskustvo. Dvadeset ljudi su ga pohađali, te su me na taj način usrećili na pomisao da je Crkva u svojim počecima također imala dvadeset ljudi.

Većina bijelih ljudi koji žive u ovom području pripadaju Nizozemskoj Reformiranoj crkvi koja ima korijene

u kalvinizmu. Glavnina mojih prijatelja pripadaju ovoj crkvi, ali to nas ne sprečava u iskazivanju brige za naše obitelji i djecu, kao i mnoge druge stvari.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/u-namibiji-uz-pomoc-sv-
josemarije/](https://opusdei.org/hr-hr/article/u-namibiji-uz-pomoc-sv-josemarije/) (23.02.2026.)